

התחלום שהתחמיץ

שלו. הוא היה מקנא במסירותו לעבודה. אם הייתי מאחרת בחצי שעה הביתה הייתי צריכה לעבור סדרת שאלות. כן, היינו מדברים על הבעיות שלנו. היה בינינו קשר. לפעמים הוא היה אפילו מדבר על נסיעה משותפת לישראל. אבל בסך הכל לא היו החיים איתו פיצוי על בדידותי. למעשה היתה זו אכזבה. היינו יוצאים בבוקר לעבודה והיינו חוזרים בערב, עייפים. מה שהכאיב לי יותר היתה שביעות הרצון שלו. אם כך אדם מסתפק במה שיש לו, הוא לעולם לא יגיע ליותר. כשהייתי אומרת לו את זה הוא לא הבין אותי נכון. אני יכולה לספור את הימים המאז שרים בחיי עם הווארד. בהתחלה, כשעוד הייתי מסנוורת, אחר כך כשנכנסתי לה ריון וכשהבן נולד. המצב החריף בשנתיים האחרונות. נכון שהיו הרבה מובטלים ושעיתונים נסגרו. גם לא האשמתי איתו. אבל חשבתי שזאת הזדמנות בשבילו. שעשיתי יש לו שאנס לנסות ולפרסם את הספר שכתב. לדעתי ספר מצויין. הוא ניסה, ולא הצליח. לא

ותרתי מזמן. הווארד, שהתגלה כגבר קנאי מאוד, התנגד. אפילו כשהתברר ללי מודים היתה באה אלי כדי ללמוד, הוא היה מתרגז על הזמן שאני מקדישה לאי חרים במקום לו. בגלל זה הפסקתי ללמוד בסמינר, חודשיים לפני סיום הלימודים. בעניין הדוגמות הוא נכנע בסופו של דבר, אם כי דרש שלא אופיע בבגדיי. הלכתי לסוכנות דוגמניות. והתקבלתי לעבודה. לפחות בשטח הזה היה לי מזל. לא הייתי צריכה לעבור דרך מיטות כדי להצליח. באותה תקופה הפכה ניו-יורק להרגל לקום בבוקר, להתאפר, לקחת תיק גדול, להכנס לרכבת, לעלות לקומה גבוהה, למדוד בגדים, שיגרה. כל יום דומה לקודמו. חברים רבים לא היו לנו. בעלי לא אהב חברה. אהב לשבת בבית, לקרוא ספר, לכי טוב שיר ולשים עוד דף במגירה. אפילו ראייתי בגלל יוקר הכרטיסים. דבר שאני אהבתי כל כך לא ראייתי בגלל יוקר הכרטיסים. לאס לאט ויתרתי גם על אהבתי לחברת אנשים. לצחוק, להנאה. לפעמים הייתי מתמרדת. לא פעם חשבתי שעשיתי טעות

ביתה (אחרי יום עבודה קשה, אני מס- כים) ארוחת הערב היתה מוכנה. בנו גמר את שיעורי הבית, הדירה היתה נקייה, אני רחצתי אפילו כלים. את לא היית עושה את זה. בבוקר שבת ניתנת לי הזכות הבלתי רגילה ללכת לסופרמרקט, כשאת יוצאת לקניות. אשה הרי צריכה יום אחד לעצמה, היית אומרת. לעיתים קרובות חזרת מאוחר בערב, כשקניותך נראות דלות להפליא ליום שלם של קניות. בכל הזמן ההוא לא עשית דבר למען בנו מלבד הקדשת דקות קצרות מזמנך, שבמהלכן היית צועקת עליו, בגלל "הא- וויר" בבית. כל אשה הדואגת לבנה היתה מפסיקה לעבוד מזמן. זה כמובן היה עולה לך בפחות שמלות יפות, אבל לחתולת רחוב יש יותר יצר אימהי מ- אשר לך. את מסתכלת עלי: עורך של עיתון מפסיד. את מסתכלת על כמה מחבריך הישראליים: מדוע אינך יכולה להיות כמותם? מדוע אין גם את יכולה לבי- לות באיי בהמה או בפורטוריקו?

אותו חום שהיה חסר לי כל כך בניו-יורק. טקס החתונה היה רגיל. עם שימלה לבנה וחליפה כהה. רק אמי היתה נוכחת בו. ליל-הכלולות היה הלילה הראשון שבו הת- מסרתי לגבר. את ירח הדבש בילינו בניו- יורק. אמא שלו היתה איתנו כל הזמן. היום אני מבינה אותה וסולחת לה. היה לה קשה להתרגל לרעיון שבנה התחתן. אבל גם לי היה קשה. במיוחד שהייתי צעירה ותמימה ולא העזתי להתנגד לה. עם אביו היו לי יחסים יותר טובים. הוא הכיר את הווארד ולא ריחם עליו. להיפך, הוא חשב שאני טובה וחוקה בשביל בנו. ירח הדבש הסתיים. הווארד ואני הת- חלנו להשתלב בשיגרה הניו-יורקית שהת- גלתה כשונה ממה שרואים בסרטים.

חתולת רחוב

ב ואי נדבר קצת על ניו-שאינו. מכי- וון שהרווחתי מעט בראשיתם, יצאת

התמונות שצולמו עליידי הבעל:

סובלת מיסורי צמיחה, בהם אין לי כל רצון לקחת חלק. מדינה שתושביה גאווניים וקשוחים... סלידתי מישראל נובעת גם בצורה מסוימת ממך. את ישראלית. בגלל זה אני מתעב את כל הדברים הישראליים. עצוב, לא כן? ואכן בלילות כשבוכה עדנה, היא לומדת כמה עצוב הדבר.

נראות דלות להפליא ליום שלם של קניות... לדבריו הוא שניהל את משק הבית וחינך את הבן. היתה לנו עוזרת טובה. ללא שכר, נאמנה דייקנית. אני? על בקשתה של עדנה שיעלה לישראל וכאן ימשיכו בחייהם הוא כותב: "אין לי כל כוונה לחיות בישראל. זוהי מדינה קטנה ה-

בתמונות אלה מנסה הבעל להוכיח את צידקת טענותיו בדבר בזבזנותה של עדנה. בארונות אלו ובשידה מאוכ- טנים לדבריו עשרות פריטי הלבוש אותם רכשה אשתו כעשר שנות חייה עימו. "את היית יוצאת לקניות..." כותב הבעל במיכתבו. חוזרת מאוחר בערב, כשקניותייך

האשמתי אותו. אני יודעת שזה קשה, אבל חשבתי שהוא לא ניסה מספיק. או החלטתי להפסיק לעבוד. חשבתי שבדרך זו אכריח אותו להשתדל יותר. עד מתי אפשר לחיות על הדולרים שהאמא נותנת ולהיות מרוצה? באותה תקופה רצייתי עוד ילד. רצייתי משפחה יותר גדולה. ידעתי שכל זמן ש- הווארד אינו משתל מספיק, הדבר הוא בלתי אפשרי, ולידת ילד נוסף היא הרי מסוג הדברים שאי-אפשר לדחות בלי סוף. הוא לא רצה לשמוע מזה בכלל. טוב היה לו במה שהשיג. כשחזרתי לעבוד, אחרי חצי שנה, לא עזרתי לו מבחינה כספית. שוב, מאותה סיבה. לא רצייתי לתת לו גרוש. אבל הוא לא הבין אותי נכון. הוא חשב שאינני אהבת אותו. וזה לא נכון. אני אהבת (המשך בעמוד 34)

בנישואי. אבל אהבתי את העבודה, ואהבתי את בעלי. הגעגועים הביתה חנקו אותי. אבל בכוח השיגרה הדברים התאוננו. כך הפכתי להיות מכונה כמו המכור נות הרבות המסתובבות בניו-יורק. הייתי קמה בבוקר, מתקלחת, הולכת לעבודה עליוזה או עצובה ותמיד רואה בדרוכי את אותם הפרצופים. אנונימיים, אפורים. אני חושבת שהיתה חסרה לי הרגשה של שייכות. הייתי חושבת לעצמי: בשביל מה אני פה? בשביל עוד דולר? בשביל לי שלם שכר דירה? ואז הייתי מוציאה את כל המרירות בקניית בגדים שמעולם לא היה לי לאן ללבוש אותם. אם כי אני מוכי רחה לציין שהם עלו לי בזול. לפעמים הייתי מקבלת אותם חינם, כך שבאמת לא היתה לו סיבה להתלונן על ביובוז כספים מצדי. הווארד המשיך לענות אותי בקנאה

לפחות, עוזרת טובה יש לנו. הטובה שבעוזרות העולם. ללא שכר, נאמנה, דיי- קנית ומנומסת. אני.

בלי מיטות

למעשה לא היו חיי עם הווארד שונים מחיי של כל זוג נשוי אחר. עם כל הבעיות הכרוכות בחיים משותפים. אבל אני הייתי זדה בניו-יורק. לא היתה לי חברה טובה. לא היה לי בית שבו אוכל להתחילו הגעגועים הביתה. אבל זה לא היה חזק כל כך כמו בשנתיים האחרונות. כעבור חצי שנה החלטתי שאני צריכה להתחיל לעבוד. המקצוע היחיד שבא ב- חשבון היה דוגמנות. אנגלית לא ידעתי מספיק כדי לעבוד במשרד ועל הדרמה

לעבוד ומאז לא הפסקת. (מלבד בתקופת ההריון ואחרי לידת בנו). למרות שהכי נסותי הוכפלו במשך עשר שנים מי-6,000 דולר לשנה ל-12,000 דולר, התעקשתי לי המשיך בעבודתי, דבר שהגדיל את הכי נסתנו המשותפת עד 21,000 דולר לשנה. מה יש לנו להצליג תמורת זה? "עז- רתך" לא עשתה אותנו עשירים יותר. היא רק הניעמה במקצת את הצדדים הכלכליים של חיינו. קנינו מכונית, רהי- טים, שלחנו את בנו לבית-ספר פרטי. ואז, בשנה האחרונה, כשאיבדתי את עבודתי באחד ממשרבי האבטלה החמו- רים ביותר שידעה אמריקה, הפסקת לי- עזור. זו היתה דרכך להעניש אותי על היותי מובטל במשך שישה חודשים. זו היתה דרכך להוכיח את עצמאותך ולי- הפנין את אי יכולתי לקיים מישפחה. בגללי היית צריכה לעבוד. מה ששכחת הוא כשהיית חוזרת ה-